

prima instanță: Gh. Bîrnaz
instanța de apel: A. Panov, T. Pelin, S. Arnăut
instanța de recurs: I. Sîrcu, V. Clevadi, V. Macinskaia,
I. Vîlcov, T. Chișca-Doneva

dosarul nr. 2rh-295/14

Î N C H E I E R E

10 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Iuliana Oprea
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând cererea de revizuire depusă de către Vlasov Nicolae,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vlasov Nicolae împotriva
Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului
încălțării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și
repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 12 iunie 2013, prin care a fost
respins recursul declarat de către Vlasov Nicolae și menținută decizia Curții de Apel
Chișinău din 30 ianuarie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Vlasov
Nicolae și admis apelul declarat de către Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova,
casată hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 05 noiembrie 2012 și emisă o
nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă

La 27 aprilie 2012, Vlasov Nicolae a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la constatarea
faptului încălțării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și
repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin hotărârea Judecătoriei Buiucani din 02
septembrie 1998 a fost încasat din contul lui Marineac Vladimir în folosul său suma de
11500 dolari SUA, fiind eliberat în acest sens titlul executoriu nr. 2-2474/98, care a fost
transmis organului de executare de pe lângă Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

În urma executării hotărârii menționate, executorului judecătoresc a constatat că
debitorul nu dispune de careva bunuri imobile sau mobile, motiv pentru care titlul
executoriu a fost restituit.

Menționează că prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 22
ianuarie 1999 s-a dispus anunțarea în căutare a debitorului Marineac Vladimir, acesta

fiind reținut în România la data de 17 septembrie 2000, extrădat, supus judecății și învinuit de înșelăciune, iar la 10 mai 2001 pus în libertate prin sentința de achitare din 25 februarie 2002.

De asemenea invocă că tatăl lui Marineac Vladimir, i-a restitui suma de 800 dolari în contul stingerii datoriei, în rest hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 septembrie 1998 până în prezent a rămas fără executare.

Susține că i-a devenit cunoscut faptul că debitorul Marineac Vladimir a obținut dreptul de proprietate asupra apartamentului ne. 27, din bd. Traian 23/1, mun. Chișinău, în baza unei creanțe față de proprietarul acestui imobil, în temeiul hotărârii Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 06 septembrie 2002, drept care a fost înstrăinat prin contract de vânzare-cumpărare din 25 octombrie 2002.

La fel, invocă că în anul 2001 titlul executoriu a fost remis Oficiului de executare Cahul în vederea executării acestuia, însă, prin încheierea Judecătoriei Cahul din 25 septembrie 2001, acesta a fost restituit fără executare.

Ulterior, la 06 martie 2003 Tribunalul Cahul a admis recursul declarat de Vlasov Nicolae, a casat încheierea Judecătoriei Cahul din 25 septembrie 2001 și a restituit titlu spre executare.

Judecătoria Cahul, a constatat că debitorul nu locuiește pe adresa indicată, locul aflării acestuia nefiind cunoscut, ceea ce a servit drept temei pentru restituirea titlului executoriu prin încheierea din 17 iulie 2003.

Afirmă că drept urmare a demersului său, Judecătoria Buiucani mun. Chișinău a anunțat în căutare pe Marineac Vladimir, iar prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 octombrie 2003, s-a stabilit că debitorul locuiește în orașul Cahul, str. Naumov nr.5, respectiv, titlul executoriu a fost expediat la Oficiul de Executare Cahul, însă prin încheierea Judecătoriei Cahul din 26 iulie 2004, titlu executoriu a fost restituit, drept temei fiind invocat actul din 25 iunie 2004, prin care s-a constatat faptul că pe adresa indicată debitorul nu locuiește, de careva bunuri nu dispune, locul aflării debitorului nu este cunoscut.

Consideră că în urma neîndeplinirii obligațiilor de către organele de executare, devenise imposibilă aplicarea sechestrului pe bunul imobil al debitorului (ap.27 din bd. Traian, 23/1) și respectiv, executarea hotărârii judecătorești din 02 septembrie 1998.

Susține că a solicitat procuraturii să înceapă în privința lui Marineac Vladimir urmărirea penală în baza art.320 alin.(1) Cod penal, însă procesul penal fiind început la 21 octombrie 2004, a încetat la 14 august 2006.

Relevă că în urma încetării urmăririi penale, a solicitat Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău ca documentul executoriu să fie repus în termen, iar prin încheierea din 14 decembrie 2006 demersul său a fost admis.

Menționează că la 19 septembrie 2007 Oficiul de Executare Cahul a recepționat cererea sa de primire spre executare silită a titlului executoriu, însă încheierea despre primirea spre executare a documentului executoriu a fost emisă abia la data de 08 octombrie 2007, ulterior documentul executoriu fiind restituit, drept motiv servind faptul că debitorul nu locuiește în Cahul și nu dispune de careva bunuri pasibile urmăririi.

Ulterior, a depus recurs împotriva încheierii de restituire, iar prin hotărârea Judecătoriei Cahul din 16 martie 2008, a fost admis recursul și obligat Oficiul de Executare Cahul să primească spre executare silită titlul executoriu.

Afirmă că prin încheierea Oficiului de Executare Cahul din 28 iulie 2008 a fost dispusă asigurarea executării, interzisă Ministerului Dezvoltării Informaționale a RM să elibereze documente de identitate și de călătorie debitorului Marineac Vladimir, iar prin încheierea Judecătoriei Cahul din 02 februarie 2009, debitorului i-a fost aplicată interdicția de a părăsi țara pe un termen de 3 luni. Însă prin încheierea Oficiului de Executare Cahul din 26 iunie 2009, titlu executoriu a fost, iarăși restituit.

Mai relatează că la 25 aprilie 2009 s-a adresat Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău cu demers în vederea anunțării în căutare a debitorului, demersul fiind admis prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 06 mai 2009. Drept urmare, organele de poliție la 08 iulie 2009, l-au informat că debitorul a fost stabilit pe adresa: mun. Chișinău, str. Kiev 16/3, ap.9, debitorul locuind pe adresa dată din anul 2005.

Susține că la 07 august 2009, a depus titlul executoriu după competență la Oficiului de Executare, mun. Chișinău, care a fost primit spre executare de către executorul Ciubotaru O., fiind întreprinse măsuri de asigurare, prin interdicția debitorului de a părăsi țara și aplicarea sechestrului pe bunurilor din imobilul de pe str. Kiev 16/3, ap.9, mun. Chișinău în valoare de 5400 lei.

Totodată, invocă că i-a devenit cunoscută declarația debitorului din 13 martie 2010, în care acesta susține că realizează un salariu de 2000 lei în calitate de administrator la Rotmex Grup.

Consideră că executorul judecătoresc urma să dispună urmărirea salariului debitorului în vederea executării hotărârii judecătorești.

Insistă că neexecutarea hotărârii judecătorești din 02 septembrie 1998 se datorează nerespectării legislației în vigoare de către persoanele responsabile de executare .

Solicită constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului material în mărime de 10 700 dolari SUA și a prejudiciului moral în mărime de 10 700 dolari SUA.

La 21 august 2012, Vlasov Nicolae a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a mai solicitat încasarea ratei inflației pentru perioada 01 octombrie 1998-31 mai 2012 în mărime totală de 268 784 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 05 noiembrie 2012 a fost admisă acțiunea parțial, constatat faptul de violare a dreptului lui Vlasov Nicolae la un proces echitabil prin neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Vlasov Nicolae prejudiciul material în sumă de 10 700 dolari SUA și prejudiciul moral în mărime de 30 000 lei, în rest cerințele reclamantului au fost respinse ca neîntemeiate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2013 a fost respins apelul declarat de către Vlasov Nicolae, admis apelul declarat de către Ministerul Finanțelor al RM, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre cu privire la respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 12 iunie 2013, a fost respins recursul declarat de către Vlasov Nicolae și menținută decizia instanței de apel.

La 18 iulie 2014, Vlasov Nicolae a depus cerere de revizuire împotriva deciziei instanței de recurs, solicitând admiterea cererii și casarea deciziei instanței de recurs, cu rejudecarea recursului.

În motivarea cererii de revizuire a indicat că decizia instanței de recurs urmează a fi revizuită pe motiv că i-au devenit cunoscute circumstanțe esențiale care nu i-au fost și nu i-au putut fi cunoscute anterior, deși, a întreprins toate măsurile de a le cunoaște.

Astfel, menționează că recent i-a devenit cunoscut faptul că instanța a soluționat diferit litigiul în speță în raport cu cauza civilă nr. 2ra-1473/13, care are același obiect al litigiului, dar la examinarea căreia instanța de recurs a pronunțat decizia în favoarea reclamantului.

Susține că în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, toți cetățenii sunt egali în fața legii, pe când în acest sens decizia instanței de recurs, prin care a fost respinsă cererea s-a de recurs, este una discriminatorie.

Afirmă că instanța de recurs a evitat să aprecieze toate motivele invocate în cererea de recurs, și a lăsat fără apreciere faptul că organele de executare nu au întreprins toate măsurile rezonabile în vederea executării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa, iar prin inacțiunea lor au înlăturat orice șansă de executare a hotărârii.

La fel, menționează că în cadrul examinării cauzei nu s-a ținut cont de întinderea prejudiciului cauzat și eronat s-a constatat inaplicabilitatea ratei de inflație, instanța de recurs interpretând eronat prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011.

La 08 septembrie 2014, Vlasov Nicolae a depus o cerere de completare a cererii de revizuire în care suplimentar a invocat că i-au devenit cunoscute și alte circumstanțe esențiale care nu i-au fost și nu i-au putut fi cunoscute anterior.

Astfel, susține că în speță nerespectarea principiului că în situații egale tratamentul juridic nu poate fi diferit se confirmă și prin decizia Curții Supreme de Justiție din 24 decembrie 2013, pe cauza civilă nr. 2ra-3955/13.

Invocă că la caz neexecutarea hotărârii judecătorești din 02 septembrie 1998 se datorează ineficienței și neconcordanței legislației în vigoare, însă instanța de recurs nu a luat în considerație argumentele invocat în acest sens în cererea de recurs.

Drept urmare, consideră că instanța de recurs în pofida obligațiilor sale în cadrul examinării cauzei nu a asigurat interpretarea și aplicarea uniformă a legislației și nu a ținut cont de recomandarea nr. 6 a Curții Supreme de Justiție.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge cererea de revizuire ca inadmisibilă din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 451 CPC, cererea de revizuire se depune în scris de persoanele menționate la art. 447, indicându-se în mod obligatoriu temeiurile consemnate la art. 449 și anexându-se probele ce le confirmă.

La caz, se constată că revizuentul Vlasov Nicolae, cu referire la dispozițiile art. 449 lit. b) CPC, a invocat drept temei de revizuire faptul că prin decizia din 12 iunie 2013 instanța de recurs a soluționat diferit litigiul în speță în raport cu cauzele civile nr. 2ra – 1384/13 și nr. 2ra-3955/13, care au ca obiect al litigiului situații similare, și nu a ținut cont de faptul că în dosare similare au fost date câștig de cauze.

În conformitate cu art. 449 lit. b) CPC, revizuirea se declară în cazul în care au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului, dacă acesta dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

În sensul normei enunțate este important de înțeles că circumstanțele nou-descoperite în sensul art. 449 lit. b) CPC sunt totalitatea de fapte juridice (obiect al probației) care duc la apariția, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor civile, care au o importanță esențială pentru soluționarea justă a cauzei civile, totodată, avînd putere decisivă asupra concluziei instanței de judecată, care nu au fost cunoscute revizuentului anterior, dar existau pînă la momentul pronunțării hotărîrii, care să fie descoperite după ce hotărîrea judecătorească a devenit irevocabilă, și dacă revizuentul dovedește că a întreprins toate măsurile pentru a afla circumstanțele și faptele esențiale în timpul judecării anterioare a pricinii.

Cu referire la prevederile citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată însă, că cele invocate de către revizuent în susținerea cererii de revizuire nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 449 lit. b) CPC, or faptul că existentă cauze civile cu obiect similar al litigiului, dar care au fost soluționate diferit în raport cu litigiu în speță, nu poate fi raportat la unul din temeiurile reglementate de dispozițiile art. 449 CPC, „ai mult că revizuentul nu a prezentat instanței probe concludente și pertinente în vederea discriminării față de sine și că soluția dată în pricina dată nu are o justificare obiectivă și rezonabilă.

De altfel nici alte argumente invocate în cererea de revizuire nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 449 CPC, pe motiv că se referă la fondul cauzei și la materialul probator apreciat în cadrul judecării prezentului litigiu.

Aici se va remarca că revizuirea este o cale de atac de retractare și nu reformare prin intermediul căreia se poate obține anularea unei hotărâri judecătorești irevocabile și reînnoirea judecării în cazurile expres determinate de lege, iar retractarea neîntemeiată a hotărârii contestate poate duce la încălcarea principiului stabilității raporturilor juridice. De aceea, legea admite revizuirea numai în cazuri strict determinate, care sunt prevăzute în mod limitativ în art. 449 CPC.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține că revizuentul Vlasov Nicolae în cererea de revizuire nu a invocat nici un temei, care s-ar încadra în prevederile art. 449 CPC, în baza căruia se poate solicita revizuirea hotărârii, ci din contra a oferit împrejurări ce țin de fondul cauzei.

Astfel, la caz se va remarca că admiterea cererii de revizuire, în asemenea împrejurări, ar contravine principiului securității raporturilor juridice, care presupune respectul față de principiul lucrului judecat și ar constitui o violare a art.6 §1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În susținerea opiniei enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție invocă și hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 03 martie 2009 în cazul Eugenia și Doina Duca contra Moldovei, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului autorității lucrului judecat, care instituie că nici o parte nu este în drept să solicite revizuirea unei hotărâri definitive și obligatorii întru obținerea unei reexaminări și unei noi soluții în cauză. Competența de revizuire a instanțelor superioare ar trebui să fie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu ar trebui apreciată ca un recurs deghezat. O distanțare de la principiul respectiv este

justificată doar atunci când este determinată de circumstanțe cu caracterele substanțiale și obligatorii.

Din considerentele menționate și având în vedere că cererile de revizuire nu indică careva temeiuri prevăzute de art. 449 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge cererea de revizuire ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu art. art. 269-270, art. 453 alin. (1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Se respinge ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de către Vlasov Nicolae împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 12 iunie 2013, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vlasov Nicolae împotriva Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și repararea prejudiciului material și moral.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Iuliana Oprea

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva